

Νεανικά Ἀγκυροβολήματα

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΓΕΡΑΠΥΤΝΗΣ ΚΑΙ ΣΗΤΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΤΕΥΧΟΣ 52ο ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2009

Ὁ ἄνθρωπος, ἡ ζωὴ του, καί ... οἱ «διορθωτικὲς» μας παρεμβάσεις . Ἐπιλογικὸ σημεῖωμα γιὰ τίς μεταμοσχεύσεις ζωτικῶν ὀργάνων. (Δ. Τά ὄρια τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης).

Κλείνουμε μὲ τὸ τεύχος αὐτὸ τὴν ἐνότητα ποὺ εἶχε ὡς κεντρικὸ θέμα τῆς τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ καὶ τίς ποικίλες παρεμβάσεις μας σ' αὐτήν. Στὸ προηγούμενο τεύχος κάναμε λόγο γιὰ τίς μεταμοσχεύσεις ζωτικῶν ὀργάνων (καρδιάς) καὶ παραθέσαμε τὴν κατηγορηματικὴ θέση τοῦ γέροντος Σωφρονίου τοῦ Ἑσσεξ γι' αὐτές¹. Εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικὴ ἡ μαρτυρία ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἔχοντας ἐμπειρία θεώσεως ξέρει ἀπὸ τὴν προσωπικὴ του πείρα ἂν μιὰ ἐνέργεια ποὺ φαίνεται καλὴ συντελεῖ ἢ ὄχι στὴ σωτηρία μας. Ἄν ἡ μεταμόσχευση μᾶς ἐνώνει μὲ τὸν Χριστὸ μέσα ἀπὸ τὴ θυσιαστικὴ προσφορὰ ζωτικῶν ὀργάνων τοῦ σώματός μας τότε εἶναι καλὴ καὶ εὐλογημένη. Ἄν ὅμως δὲν ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐνωση μὲ τὸν Χριστὸ τότε

δὲν ὠφελοῦνται πραγματικὰ οἱ ἄνθρωποι καὶ δὲν οἰκοδομεῖται ἡ μεταξύ μας ἀγάπη.

Ἄς ξεκαθαρίσουμε πρῶτα ἀπ' ὅλα δύο ἐρωτήματα: α. σὰ ἔργα τῆς ἀγάπης ὑπάρχει πάντα ἀγάπη; καὶ β. ποιά σχέση ἔχει ἡ θυσιαστικὴ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴ θυσιαστικὴ ἀγάπη ποὺ καλεῖται νὰ ἔχει ὁ ἄνθρωπος;

α. Τὸ ὅτι κάθε τι ποὺ φαίνεται καλὸ δὲν εἶναι πάντα καλὸ γίνεται σαφὲς ἀπὸ αὐτὰ ποὺ γράφει στοὺς Κορινθίους ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «...ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω,

γέγονα χαλκὸς ἤχων ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον...καὶ ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμα μου ἵνα καυ-

θήσωμαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι...»². Μπορεῖ λοιπόν, νὰ κάνουμε πράξεις ἀγάπης χωρὶς ἀγάπη. Αὐτὸ συμβαίνει ὅταν λείπει ὁ Χριστὸς μέσα ἀπὸ τὶς πράξεις μας καὶ στὴ θέση Του βάζουμε τὸν φίλαυτο ἑαυτὸ μας.

Στὸ γερωντικό γράφει ὅτι κάποτε ἐπαίνεσαν οἱ ἀδελφοὶ ἕναν μοναχὸν στὸν Ἅγιο

Ἀντώνιο.

«Ὅταν ὁ μοναχὸς αὐτὸς ἐπισκέφτηκε τὸν Γέροντα αὐτὸς τὸν δοκίμασε νὰ δεῖ ἂν ἀντέχει «ἀτιμίαν». Καὶ διαπιστώνοντας ὅτι δὲν ἀντέχει τοῦ εἶπε: μοιάζεις μὲ χωριὸ πού ἀπὸ ἐμπρὸς εἶναι στολισμένο ἀπὸ πίσω ὅμως τὸ κλέβουν οἱ ληστές (ἢ κενοδοξία δηλ.). Κάπως ἔτσι μᾶς κλέβουν τὰ πάθη καὶ

νομίζουμε ὅτι κάνοντας πράξεις ἀγάπης ἔχομε τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Πολλὲς φορὲς ὅμως αὐτὲς οἱ πράξεις τὶς ὁποῖες ἐμπιστευόμαστε ἀντὶ νὰ γίνουν γέφυρα πού θὰ μᾶς πάει στὸ Θεὸ γίνονται τείχος πού μᾶς χωρίζει ἀπ' Αὐτόν.

β. Ὅσο ἀφορᾷ τῶρα τὸ δεύτερο ἐρώτημα ἔχει μεγάλη σημασία ἢ σωστὴ κατανόηση τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου μὲ τὸν ὅποιο μᾶς προτρῆπει ὁ Χριστὸς νὰ μιμηθοῦμε τὴν ἀγάπην Του: «*Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐμὴ ἐντολὴ ἵνα ἀγαπάτε ἀλλήλους καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς. Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἦν ὑπὲρ τῶν*

*φίλων αὐτοῦ...»*³. Τί ζητάει ἀπὸ ἐμᾶς ὁ Χριστὸς; Βρίσκει ἐφαρμογὴ ὁ λόγος αὐτὸς στὶς μεταμοσχεύσεις ζωτικῶν ὀργάνων;

Κατ' ἀρχὴν πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι ὑπάρχει μιὰ καιρία διαφορὰ ἀνάμεσα σὲ ἐμᾶς καὶ στὸν Χριστό. Ὁ Χριστὸς εἶναι φύσει θε-άνθρωπος ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος μετέχει στὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ (κατὰ χάριν).

«*Ἀνηρέθης ἀλλ' οὐ διηρέθης, Λόγε ἦς μετέσχες σαρκός, Εἰ γὰρ καὶ λέλυταί σου ὁ ναὸς ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους, ἀλλὰ καὶ οὕτω μία ἦν ὑπόστασις, τῆς θεότητος καὶ τῆς σαρκός σου, ἐν ἀμφοτέροις γὰρ εἰς ὑπάρχεις Υἱός, Λόγος τοῦ Θεοῦ, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.*

Ἡ φυσικὴ ἔνωση θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος στὸν Χριστὸ καθιστᾷ ἀδύνατη

τὴν ἀμαρτία στὸ Θεανθρώπινο πρόσωπὸ Του⁵ γιατί ἀμαρτία σημαίνει χωρισμὸς τῆς ἐνιαίας ὑποστάσεως τοῦ Κυρίου. Αὐτὸ ὅμως πού δὲν μπορεῖ νὰ γίνει στὸν Χριστό μπορεῖ νὰ γίνει στὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος μετέχει στὴ θεότητα καὶ θεώνεται, δὲν εἶναι ἀπὸ τὴ φύση του Θεός. Κινδυνεύει λοιπὸν νὰ ἀστοχήσει (ἀμαρτήσει), νὰ ἀπατηθεῖ καὶ νὰ βρεθεῖ ἔξω ἀπὸ τὴ σχέση πού σώζει

Ἄς δοῦμε ὅμως πῶς ἐρμηνεύει τὸ παραπάνω χωριὸ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «*὘ν τούτῳ ἐγνώκαμεν τὴν ἀγάπην, ὅτι ἐκεῖνος ὑπὲρ ἡμῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔθηκε,*

καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν τὰς ψυχὰς τιθεῖναι. Ὅς δ' ἂν ἔχη τὸν βίον τοῦ κόσμου καὶ θεωρῇ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ χρειᾶν ἔχοντα καὶ κλείσῃ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ ἀπ' αὐτοῦ, πῶς ἢ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μένει ἐν αὐτῷ; Γεκνία μου, μὴ ἀγαπῶμεν λόγῳ μὴδὲ τῇ γλώσσῃ, ἀλλ' ἐν ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ»⁶.

Στὸ ἴδιο πνεῦμα κινεῖται καὶ ὁ ἄββᾶς Ποιμὴν στὸ Γεροντικό: «Εἶπε πάλιν. Μείζονα ταύτης τῆς ἀγάπης οὐκ ἔστιν εὐρεῖν τινα, τοῦ θεῖναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ πλησίον αὐτοῦ. Εἰ γὰρ τις ἀκούσῃ λόγον πονηρὸν τουτέστι λυπηρὸν, δυνάμενος καὶ αὐτὸς τὸν ὁμιον εἰπεῖν καὶ ἀγωνίσῃται μὴ εἰπεῖν, ἢ ἐὰν πλεονεκτηθῇ καὶ βαστάξῃ καὶ μὴ ἀνταποδώσῃ αὐτῷ, ὁ τοιοῦτος τίθησι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ πλησίον»⁷.

Μὲ τις σκέψεις αὐτὲς κλείνομε τὴν ἐνότητα αὐτὴ ξέροντας ὅτι δὲν εἰπώθησαν ὅλα. Ὅτι, εἰπώθηκε, εἰπώθηκε γιὰ γόνιμο προβληματισμὸ καὶ εἶναι καρπὸς ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας.

παπα-Νικόλας Ἀλεξάκης

Ἵποσημειώσεις

1. Νεανικά ἀγκυροβολήματα τ. 51.
2. Α' Κορ. 13,1-3.
3. Ἰω. 15,12-13.
4. στ' ὠδὴ κανόνος Μ. Σαββάτου.
5. «τίς ...ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας»;
6. Α' Ἰω. 3,16-18.
7. Γεροντικό, ἐκδ. Ἀστέρος, σελ. 96.

Ἡ δική μου ἀνάπαυση γεννιέται ἀπὸ τὴν ἀνάπαυση τοῦ ἄββῆου!

[...] στὴν πνευματικὴ ζωὴ ὅλη ἡ βάση εἶναι στὴ θυσία. Καὶ ξέρεις τί χαρὰ νιώθει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν θυσιάζεται; Δέν μπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὴν χαρὰ πού νιώθει. Ἡ ἀνώτερη χαρὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν θυσία. Μόνο ὅταν θυσιάζεται, συγγενεῦει μέ τὸν Χριστό, γιατί ὁ Χριστός εἶναι θυσία. Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῶν ζῆ τὸν Παράδεισο ἢ τὴν κόλαση. Ὅποιος κάνει τό καλό, ἀγάλλεται, διότι ἀμείβεται μέ θεϊκὴ παρηγοριά. Ὅποιος κάνει τό κακό, ὑποφέρει.

- Ἄν, Γέροντα, κάποιος δέν ἔχη γευθῇ τὴν χαρὰ τῆς θυσίας, πῶς μπορεῖ νὰ φθάσῃ στὴν θυσία;

- Ἄν ἔρθῃ στὴν θέση τοῦ ἄλλου. Ὅταν ἤμουν στὸν στρατό, συχνά τό πολυβολεῖο ἦταν γεμάτο νερό· στὸν ἀσύρματο οἱ μπαταρίες ἤθελαν ἀλλαγὴ - καὶ ἦταν πολὺ δύ-

σκολο, γιατί ἦταν φορτωμένη ἡ γραμμὴ. Βρεχόμενος μέχρι τὴν μέση ἢ χλαίνη ἔσταζε. Προτιμοῦσα ὅμως νὰ κάνω μόνος μου τὴν δουλειά, γιὰ νὰ μὴν ταλαιπω-

ρηθοῦν οἱ ἄλλοι, καὶ χαίρομαι πού τό ἔκανα. Ὁ διοικητὴς μου ἔλεγε: «Εἶμαι ἀναπαυμένος καὶ ἤσυχος, ὅταν κάνῃς ἐσὺ τὴν δουλειά, ἀλλὰ σέ λυπᾶμαι. Πές σέ κάποιον ἄλλον νὰ πάῃ». «Ὅχι, χαίρομαι, κύριε διοικητά», τοῦ ἔλεγα. Στὴν διλοχία ἦταν ἀκόμη ἕνας ἀσυρματιστής, ἀλλὰ δέν τὸν ἄφηνα στίς ἐπιχειρήσεις νὰ κουβαλήσῃ οὔτε τὴν μπαταρία οὔτε τὸν ἀσύρματο, ἂν καὶ

ἦταν βαριά, γιὰ νὰ μὴ βρεθῇ σέ κίνδυνο. Μέ παρακαλοῦσε ἐκεῖνος: «Γιατί δέν μοῦ τὰ δίνεις;». «Ἐσὺ ἔχεις γυναῖκα καὶ παιδιά, τοῦ ἔλεγα. Ἄν σκοτώσουν ἐσένα, θά δώσω λόγο στὸν Θεό». Ἔτσι ὁ Θεός μᾶς

φύλαξε και τούς δύο· δέν ἄφησε νά σκοτωθῆ οὔτε ἐκεῖνος οὔτε ἐγώ.

Προτιμότερο εἶναι γιά ἕναν εὐαίσθητο ἄνθρωπο νά σκοτωθῆ ὁ ἴδιος μιά φορά ἀπό ἀγάπη, γιά νά προστατέψῃ τόν πλησίον του, παρά νά ἀμελήσῃ ἢ νά δειλιάσῃ, καί ὕστερα νά σφάζεται συνέχεια ἀπό τήν συνείδησή του σ' ὅλη του τήν ζωή. Μιά φορά, στόν ἀνταρτοπόλεμο, τότε μέ τίς ἐπιχειρήσεις, οἱ ἀντάρτες μᾶς εἶχαν ἀποκλείσει ἔξω ἀπό ἕνα χωριό καί οἱ στρατιῶτες θά ἔρριχναν κληρο, ποίος θά πάῃ στό χωριό γιά ἐφόδια. «Θά πάω ἐγώ», εἶπα. Ἄν πῆγαινε κάποιος ἄπειρος ἢ ἀπρόσεκτος, μπορεῖ καί νά σκοτωνόταν καί θά μέ ἔτυπτε μετά ἡ συνείδηση. «Καλύτερα, σκέφτηκα, νά σκοτωθῶ ἐγώ, παρά νά σκοτωθῆ ὁ ἄλλος καί νά μέ σκοτώνῃ ἡ συνείδησή μου σέ ὅλη μου τήν ζωή. Πῶς θ' ἀντέξω μετά; Θά μοῦ λήῃ ἡ συνείδησή μου: «Μποροῦσε νά τόν γλυτώσῃς; γιατί δέν τόν γλύτωσες;». Νῆστενα κιάλας καί ἤμουν νηστικός..., τέλος πάντων. Ὅποτε μοῦ λέει ὁ διοικητής: «Καί ἐγώ προτιμῶ νά πᾶς ἐσύ πού πιάνεις πουλιά στόν ἀέρα, ἀλλά νά τρῶς, γιά νά

ἔχῃς ἀντοχή». Πῆρα τό ὄπλο καί ξεκίνησα. Οἱ ἀντάρτες μέ πέρασαν γιά δικούς καί μέ ἄφησαν νά περάσω. Πῆγα στό χωριό, ἀνέβηκα σέ ἕνα διώροφο σπίτι. Μιά γριά πού ἦταν ἐκεῖ μοῦ ἔδωσε ἐφόδια καί γύρισα πίσω στήν διλοχία.

Τήν μεγαλύτερη χαρά τήν ἐνιωθα τόν χειμῶνα, ἐκεῖ μέσα στά χιόνια. Θυμᾶμαι, ξύπνησα ἕνα βράδυ· οἱ ἄλλοι κοιμόνταν. Τό χιόνι εἶχε σκεπάσει τίς σκηνές. Πάω,

πιάνω τόν ἀσύρματο καί βγάζω τό χιόνι ἀπό τίς τρύπες τοῦ ἀσυρμάτου· βλέπω δούλευε. Τρέχω στόν διοικητή καί τοῦ τό λέω. Ἐκεῖνο τό βράδυ εἴκοσι ἕξι κρουσπαγημένους ἔβγαλα μέσα ἀπό τό χιόνι μέ τόν κασμά.

Μιά φορά, ἕνα ἀπόγευμα, εἶχε κοπῆ ἡ ἔρπουσα γραμμή. Ἦταν Δεκέμβρης μήνας τοῦ 1948. Τό χιόνι πολύ. Στίς 4 ἡ ὥρα τό ἀπόγευμα ἔρχεται διαταγή νά πᾶμε στό χωριό, δύο ὥρες μακριά, νά φτιάξουμε τήν γραμμή καί νά γυρίσουμε πίσω. Ἐν τῷ μεταξῦ δέν εἶχε ἀκόμη οὔτε δύο ὥρες μέρα. Οἱ στρατιῶτες ἦταν σκοτωμένοι στήν κούραση καί δέν εἶχαν κουράγιο νά ξεκινήσουν. Καί πού νά βρῆς τήν γραμμή μέ τόσο χιόνι!

- Δέν ξέρατε, Γέροντα, τόν δρόμο καί πού ἦταν ἡ γραμμή;

- Ἔ, περίπου τόν δρόμο τόν ἤξερα, ἀλλά θά μᾶς ἔπιανε καί ἡ νύχτα. Τέλος πάντων, μοῦ ἔδωσαν μία ομάδα καί ξεκινήσαμε. Στήν ἀρχή ἀνοίξαμε μέσα στό στρατόπεδο μέ τό φτυάρι τόν δρόμο ἀπό τό χιόνι,

καί ἔτσι προχωρήσαμε λίγο, γιά νά ἀναπαύσουμε τόν διοικητή. Μετά λέω: «Προχωρᾶμε, γιατί πρέπει καί νά γυρίσουμε». Πήγαινα μπροστά, γιατί οἱ ἄλλοι ἦταν ὄλο ἀντίδραση. «Ἡ Ἑλλάδα ποτέ δέν πεθαίνει, ἀλλά πεθαίνουμε ἐμεῖς», μοῦ ἔλεγαν. Συνέχεια αὐτό! Προχωροῦσα, βούλιαζα μέσα στό χιόνι, μέ τραβοῦσαν ἐπάνω-ξαναβούλιαζα, μέ ξανατραβοῦσαν. Εἶχα καί ἕνα ξίφος καί τό κάρφωνα κάτω, γιά νά κάνω γείωση. Συνέχεια ἔπρεπε νά ἐλέγχω. Ἕμπεινα μπροστά. «Προχωρήστε, τούς ἔλεγα ἀπό ἄνω δέν περνοῦν ζῶα, γιά νά κόψουν τήν γραμμή. Μόνο σέ κανένα λάκκο πού ἡ γραμμή εἶναι ἐναέριος, ἐκεῖ

νά ἐλέγξουμε». Τελικά φθάσαμε σέ ἕνα χωριό πού εἶχε πεζούλια καί, καθώς τό χιόνι εἶχε στοιβαχθῆ ἀπό τόν ἀέρα, δέν ξεχώριζες τίποτε. Ὅταν φθάσαμε στά πεζούλια, πέφτω μέσα στό χιόνι. Τρόμαξαν νά μέ βγάλουν οἱ ἄλλοι. Ὑστερα σιγά-σιγά ἀπό τό ἕνα πεζούλι στό ἄλλο κατεβήκαμε ὄλοι - μήν τά ρωτᾶς πῶς! - ἀργά τό βράδυ στό χωριό.

Ἀπό τό βιβλίο «Γέροντος Παΐσιου Λόγοι τόμ. Β΄» Πνευματική ἀφύπνιση, σσ. 196-201, ἐκδ. Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον «Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Σουρωτή Θεσσαλονίκης,

Θεσσαλονίκη 2000.

«Τειέθεται!»

Καί πάλι ξαφνικά μόνος. Μέ μιά ἀξίνα σ' ἕνα βραχότοπο ἀνοίγει δρόμο. Βάζει σημάδια. Στόν οὐρανό ἕνα ἀστέρι, τό ἀπέναντι νησί στό πέλαγο, ἕνα ψηλό βουνό καί ἕνα χαμηλό λόφο. Καί τί μ' αὐτά; Μιά μπουλντόζα ἰσοπεδώνει τά βουνά. Μιά παλίρροια σκεπάζει τό νησί. Μιά συννεφιά θολώνει τόν οὐρανό. Βάζει σημάδια καινούργια: σύγχρονα. Σ' ἕνα κῦμα. Ἔσκασε! Πάνω σ' ἕνα σύννεφο. Διαλύθηκε! Σ' ἕνα ἀστέρι. Ἔπεσε!

Κι ἐκεῖ πού ἄρχισαν νά χάνονται τά σημάδια φάνηκαν κάτι τάφοι πού

δέν ἔκλεισαν ἀκόμα, πού ὅμως κατοικοῦνται. Μοιράζουσαν ἐλπίδες. Μοιράζουσαν ὑποσχέσεις γιά μιά «καλύτερη ζωή», γιά «ποιότητα ζωῆς», μέσα σέ ὡραίους τάφους, παραδεισένιους. Κόπος! Μιά μέρα μισό βῆμα. Κοιτάζει πίσω. Ἀγωνία. Σχεδόν καμία πρόοδος. Εἶναι κι αὐτές οἱ φωνές. Ἀπό παντοῦ. Τηλεόραση, ραδιόφωνα, ἐφημερίδες, σχολεῖα, ἐκκλησίες, ὑπουργεῖα.

«Τάφοι ἀνεωγμένοι». Ἀκόμη χειρότερα. Δυσωδία (ὄχι παντοῦ καί πάντα).

Πού είναι οι πηγές τῆς ἀγαθότητας; Ποιός θά δείξει τούς θησαυρούς καί τόν πλοῦτο τῆς ἀγάπης;

Ἄνοιγει τό ραδιόφωνό του. Μιά ξύλινη φωνή μέ σάλτσα εὐσυγκινησίας (τά δάκρυα στήν ἐποχή μας γιά τούς συνανθρώπους μας, γιά τή φτώχεια, γιά τίς κάμερες, γιά τό κοινό, τρέχουν ἀνησυχητικά εὐκόλα).

Κάνει ἀπολογισμό-διαφήμιση τοῦ φιλανθρωπικοῦ τους ἔργου. Σκοπός νά ζητήσει κι ἄλλα. Εὐχαριστίες πρὸς ἐπώνυμους γιά τούς ἀγῶνες τους κατά τῆς φτώχειας. Μεγάλες συγκινήσεις. Πολλές κάμερες, πολλά μικρόφωνα. Εὐτυχῶς υπάρχουν καί οἱ πεινασμένοι. Σπάει τήν πέτρα. Ἐκεῖ πού εἶχε πορεία πρὸς τό βουνό, πῶς, οὔτε καί αὐτός κατάλαβε, ἔβαλε πλώρη πρὸς τή θάλασσα. Τόν ξεγέλασε ἐκεῖνο τό νησί πού μέχρι πρὶν λίγο ὑπῆρχε. Τώρα τραβάει κουπί πρὸς ἐκεῖνο τό ἀστέρι. Πρέπει νά βιαστεῖ, προτοῦ πέσει.

Κουράστηκε. Ἄνοιγει τήν τηλεόραση (ναί! μέσα στή βάρκα. Δέν τό ἔχετε ξαναδεῖ; Δέν νομίζω!). Ἀκούγονται ἄτακτα, «αὐθόρμητα» γέλια καί φωνές ἐνθουσιασμοῦ χωρίς ντροπή καί

ὄρια, ἀπό γυναῖκες πού οἰκονομοῦνται τά ὑφάσματα τῶν ρούχων τους (πῶς θ' ἀνέβει ἡ τηλεθέαση); Ὑπόσχονται παραδεισένιους προορισμούς γιά δύο. Ὅλα πληρωμένα. Παράλληλα μαζεύουν χρήματα γιά τό δύστυχο φτωχό Γιαννάκη, πού πρέπει νά ἐγχειριστεῖ

ἐπειγόντως (κοινωνική προσφορά τοῦ καναλιοῦ). Κλείνει τήν τηλεόραση. Τουλάχιστον ἐκεῖ ἔχει τήν ἐξουσία! Ξεκινάει ἄλλο κουπί. Ὁ χρόνος τελειώνει. Ξαφνικά φωνές. Ἐνας «πνιγμένος» ζητάει βοήθεια. Νά καθυστερήσει; Τρέχει πρὸς τίς φωνές. Ἡ βάρκα ἔτοιμη νά τουμπάρει. Τόν ἀρπάζει. Τόν ἔσωσε. Ἐγινε τό πρόσωπο τῆς ἡμέρας. Ὅλοι μιλοῦν γι' αὐτόν στό ἀπέναντι χωριό. Γιά τή «σωτηρία»! Γράψανε καί σ' ἓνα site «Σωτήρας; μιὰ ἱστορία ἀνθρωπιᾶς». Ἐνα φούσκωμα ἱκανοποίησης.

«Χμ, ἐγώ!» Ἐκανε κουπί σέ πελάγη εὐτυχίας. Ἄρχισε νά ξεχνᾷ τό χάος τοῦ βυθοῦ, τοῦ ἄνομου βίου. Πλάνη.

-Θά σώσω κι ἄλλους, εἶναι ὠραῖο (σκέφτηκε). Ὅλοι θά λέν γιά μένα (κρυφή σκέψη, κρυφή κι ἀπό τόν ἴδιο).

Ὅμως ἓνας κυματισμός τόν ἔκανε νά χάσει τό χρῶμα του. Ἄπ' τό τίποτα.

-Βυθίζομαι! (φώναξε). Σῶστέ με!! Ἡ σωτηρία ἦρθε. Πῶς; ἀπό πού; οὔτε αὐτός δέν κατάλαβε. «Τελικά, ποιός εἶναι αὐτός πού σώζει;».

Τραβάει κουπί. Ἡ βάρκα συνεχίζει νά ταράζεται ἀπό κλυδωνισμούς ἀκατάπαυστων παθῶν. Τό βάρος τῶν ἀνομιῶν του, φλερτάρουν μέ τό βυθό τοῦ χαμοῦ. Τραβοῦσε κουπί καί σκεφτόταν: «Ποιός θά σώσει ποιόν;». «Πῶς θά γινόταν σωτήρας;» (ἄγχος). Βεβαρυμένος μέ χίλια βάσανα βγαίνει σ' ἕνα ψαροχώρι νά πάρει ἀνάσες. Σ' ἕνα internet-cafe διαβάζει: Μεγάλη συνέντευξη κάποιων ἀπό τήν Ἐκκλησία. «Δώσε, σώσε καί σώσου». Πρέπει νά δώσεις. Ἄν δώσεις ὑπόσχονται σωτηρία. Σωτηρία καί ὁ δότης καί ὁ λήπτης. Ὁ ἕνας σώζει τήν ζωή του καί ὁ ἄλλος τήν ψυχή του. Μ' ἕνα σμπάρο δυό ὀφέλη.

-Νά δώσω; (σκέφτεται). Εἶναι δικό μου αὐτό πού ζητᾶνε; Ἐγώ ἀποφασίζω; Δέν σηκώνει ἡ βάρκα μου ἄλλες ἀνομίες. Ποῦ εἶναι τά σύνορα; Ἐχω τό δικαίωμα; Πρέπει νά βρῶ ἀπάντηση. Ἡ βάρκα μου βουλιάζει! Νά τῆς δώσω μιά καί νά πάει στόν πάτο; Τραβάει κουπί. Τό διάλειμμα τοῦ ἔκανε ζημιά. Βαρύνανε τά χέρια του. «Πρέπει νά βρῶ ἀπάντηση». Θά συνεχίσω γιά τ' ἀστέρι.

Ἔλα ἦταν ἡσυχά. Ὅταν ξαφνικά ἄκουσε καθαρά ἕνα μεταλικό ἦχο. Στόν ἀπέναντι λόφο. Τό πρῶτο καρφί μπιγόταν στήν παλάμη. Τό αἶμα

ἔτρεξε καί στάλαξε στήν ἄγωνα γῆ. Μιά γῆ μαύρη κι ἀφιλόξενη ὅχι ἐπειδή δέν μπορούσε νά καρποφορήσει, ἀλλά διότι ἡ σκληρότητα καί τά πάθη εἶχαν κατακαθήσει στήν ἐπιφάνειά της καί τήν εἶχαν πετρώσει.

Κι ἐκεῖ πού ἡ μέρα ἔχανε τό φῶς της (μεσημέρι ἦταν) κι ἐκεῖ πού ὁ γαλανός οὐρανός μαύρισε, κι ἐκεῖ πού ἡ ἀκλόνητη γῆ ἄρχισε νά κυμαίνεται σάν θάλασσα, κι ἐκεῖ πού ἡ ἐλπίδα χανόταν σ' ἕνα ἀδιέξοδο πού ἔμοιαζε χωρίς καρκόπορτες φυγῆς, ἀκούστηκε ἡ πονεμένη καί ξέψυχη φωνή πού συντάραξε τό σύμπαν: «Τετέλεσται!».

Μιά φωνή πάνω στό ξύλο. Ἡ τελευταία λέξη: «Τετέλεσται!».

«Τετέλεσται» καί τό ἀστέρι ἔπεσε. Μαζί μέ τό σημεῖο προορισμοῦ του ἔπεσε κι αὐτός.

-Τί εἶπε; μέ κόπο ρώτησε μέσα στό χαλασμό ἕναν πού κρατοῦσε μιά λόγχη.

-Τετέλεσται! λές καί δέν τό βλέπουμε. (Πιάνει τή λόγχη πού τοῦ ἔπεσε ἀπ' τήν τρομάρα). Χάθηκε αὐτός βλέπω νά χανόμαστε κι ἐμεῖς. Ἐχω καί δουλειές στή μέση (ψιθυριστά καί τρεμάμενα ὁ λογχευτής).

-Ξέρεις, χτίζω σπίτι στήν κόρη μου, ἐξηγηεῖ.

Ἄντε νά τελειώνουμε! (ξεθάρρεψε)

ἔχω καί δουλειές! ☹️☹️(κάτι ἔβρισε).

Ἐκεῖ πού στάλαξε καί σταλάζει τό αἷμα στήν πετρώδη καί ἄγονη γῆ - πῶς;- ξεπετάχτηκαν μικρά πράσινα κοτσανάκια. Στήν κορυφή τους κατάλευκα πέταλα. Μέσα στή μαυρίλα! Κι ὅσα μαύριζε ὁ οὐρανός τόσο λεύκαιναν τά πέταλά τους, κι ὅσο κυμαίνονταν ἡ γῆ, τόσο αὐτά ρίζωναν, κι ὅσο τό αἷμα πλήθαινε, τόσο αὐτά δυνάμωναν.

-Κάτι γίνεται ἔδῳ! (πίσω ἀπό ἕνα βράχο γιά προστασία, κοιτάζει). Μέ τό «τετέλεσται» κάτι ἀρχίζει! Ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ τό ἔδειξαν. Ὁ λογχευτής ἔχει δουλειές βιάζεται. Ἐγώ ὅμως πρέπει νά μάθω. Δέν τέλειωσα! μάλλον τώρα ἀρχίζει!

«Πῆρε μάτι» τά ἀνθάκια. Μέσα στή μαυρίλα καί τή σκόνη! Ἐρποντας ἔφτασε. Κάτι ἄρχισε νά παίρνει μυρωδιά.

Μέ τό πρόσωπο στή γῆ καί τά γόνατα νά ματώνουν στίς πέτρες τοῦ ἀφιλόξενου λόφου (ἀξίζει), ἄρχισε κάτι νά γεύεται. Πῆρε ἕνα αἱματοθρεμμένο ἀνθάκι μαζί του. Τό ἔβαλε στήν καρδιά του.

Μετάλαβε ἀπό τήν εὐωδία του.

Μετάλαβε ἀπό τόν Ἄνθρωπο τοῦ ξύλου! -μόνο Ἄνθρωπος; ἀποκλείεται.

Μέ τό αἷμα Του ἔδωσε ζωή στήν πέτρα. Ἐσπασε τήν πέτρα. Λεύκανε τό μαύρο. Εὐωδίασε τή δυσσομία.

Ἄλάφρυνε τή βάρκα!

Ἐνα φῶς μακρινό καινούργιο φῶς καινούργιο σημάδι. Ἀπ' αὐτόν τόν Ἄνθρωπο! (μόνο ἄνθρωπος;).

Κάθε στιγμή, κάθε βῆμα, αἰτία καί ἀφορμή νά καταλάβει κάτι περισσότερο ἀπ' αὐτό πού ἔγινε.

Ἀνάλαφρη βάρκα. Δυνατό κουπί. Δυνατά χέρια. Πορεία γιά τό φῶς. Ὅλα γιά τόν Ἄνθρωπο.

-Τέρμα τό θέατρο, τέρμα «ὁ καραγκιόζης», τέρμα οἱ «Σωτήρες». Μή μου ζητᾶτε νά σώσω. Δέν εἶναι ὅτι δέ θέλω ἀπλῶς δέν μπορῶ. Σωτηρία

ὑπάρχει γιὰτί ὑπάρχει Σωτήρας. Θά μέ βρεῖτε στό μακρινό δρόμο γιά τό Σωτήρα. Μή μου ζητᾶτε νά δώσω αὐτά πού δέν ἐξουσιάζω, αὐτά πού δέν εἶναι δικά μου. Ρωτήστε Αὐτόν

στόν ὁποῖο ἀνήκουν, θά κάνω ὅ,τι σᾶς πεῖ!

Μή μου τάξετε «παραδείσους» πού δέν σᾶς ἀνήκουν. Εἶμαι ἀδύναμος καί συμφεροντολόγος.

Μπορεῖ νά δεχτῶ. Τότε ἴσως ἀλίμονο σας.

Τό κουπί ἄρχισε πάλι νά βαραίνει. Μιά εὐκόλα, μιά δύσκολα. Μιά φορτωμένη ἡ βάρκα, χεῖλη μέ χεῖλη μέ τή θάλασσα, μιά ξεφόρτωτη κι ἀνάλαφρη.

Τό μακρινό φῶς μιά φαινόταν, μιά χανόταν, ἀλλά πάντα στό ἴδιο σημεῖο. Ἄκλόνητο. Κανεῖς δέν μπορούσε νά τό πειράξει.

Ἡ ἀρχή εἶχε γίνει. Τά χέρια ἀπλώθηκαν, καρφώθηκαν κι ὅλα «τετέλεσται». Τέλεια, ξεκάθαρα.

Στέλιος Χατζάκης,
Γυμναστής